

CAO News 2

Horolezecký časopis severočeského regionu č.115

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 11, číslo 115

-- Since 1999 --

Únor 2009

JAK PŘEKONAT NEMOŽNÉ..

THOMAS
HUBER

„Zakláníme hlavy a hledíme do stěny nad námi, na náš cíl, kterého chceme dosáhnout. V této chvíli se to zdá nemožné. Ale právě to „nemožné“ je naší motivací, která nám dává odvahu pustit se do toho, co nazýváme dobrodružstvím...“

V tomto čísle

- ✓ Nový Zéland **Deiviny Šišovské**
- ✓ Mimofádná Valná hromada ČHS
- ✓ Listováno ve vrcholové knize
- ✓ **Ranpův** Bandstein 2009
- ✓ K průvodci na Mařeničky
- ✓ Zimní vzpomínka na letní Brentu **Olgý Mikanové**
- ✓ Nejlepší lezci CAO Děčín
- ✓ Cesta Jana Palacha
- ✓ Hore zdar na Kozáku
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky od nás i ze světa
- ✓ a mnohé další...

Maltatal, leden 2005. Foto © 2005 Jan Horák

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Co nového? Nové logo, nová trika, noví členové.. Únorová schůze proběhla ve středu 4.2.2009 na Kocandě. Tentokrát byla rezervace bez problémů. Účast spíše průměrná, zato se ukázali méně častí členové, např. **Jaromír Pospíšil** nebo **Jakub Měkota**. Salónek byl i tak téměř plný, protože společně s námi zde schůzovali běžci z KOB Děčín, kde samozřejmě máme plno kamarádů..

Program únorové schůze:

- **Vyhodnocení roku 2008.** Celkem se nominovalo 43 členů, proběhlo hodnocení a čtení pořadí v jednotlivých kategoriích. Na čele to bylo hodně těsné, proto se ještě muselo počkat na výsledky ankety. Vítězství nakonec těsně připadlo **Honzovi Horákovi** před **Pavlem Černým**, třetí a zároveň nejlepší z žen se stala **Pavla Pavlíková**.
- **Novými členy** klubu CAO Děčín se stali **Michaela Randáková** a **Martin Čermák**. Vítejte v našich řadách!
- Druhé kolo objednávek členských průkazů ČHS.
- **Nová trička:** velice zdařilý návrh klubových trik přinesl **Pavel Randák**. Všem se moc líbil.
- **Nejbližší akce.** Bělský Everest (změna termínu!), Velká cena Varnsdorfu v olympijském šplhu, Jizerský člověk, soutěž O krále Krkonoš, nějaké společné akce na vyvěřinách (HZ) a další..
- **Různé:** Nové složení Výkonného výboru ČHS, vyhodnocení proběhlých akcí (II. Harlemská přestřelka s naší účastí), postup digitalizace historických vrcholových knih a jejich plánovaného předání do státního archivu v Drážďanech, **Karel Bělina** nahlásil nové knihy na Německém bivaku, Lysohlávce, Služebně a Černé věži, na Wesselsteinu vyměnil poškozenou krabici, nějaké nové cesty, běžkování atd..

★ Noví členové CAO Děčín ★

Michaela Randáková a Martin Čermák

Horám zdar!

Foto © 2008 *Sponge*

Nový Zéland

Aotearoa - země dlouhého bílého oblaku...

Zuzana Deivi Šišovská
Horoklub Chomutov

Přemýšlela jsem kde začít, protože jeden článek o našich toulkách Novým Zélandem jsem již napsala po našem návratu z půl roční cesty "Round the world" do červencové Mantany - měsíčníku Chomutovského horoklubu a nerada bych se opakovala.

Navíc zdá se to být dávno, kdy se náš (můj a Jindřichův) cestovatelský sen stal krásnou vzpomínkou.

Nyní se jen občas nechám pohladit některými krásnými zážitky z této cesty, které vyvstanou v myslí a o kterých jsem přislíbila napsat článek. Škoda, že pocity se jen těžko dají zachytit na papír.

Pokusím se nechat unést – nadechnu se jakoby slaného mořského vzduchu, nechám se pohladit paprskem prvního denního slunce, při čemž mi kotníky hladí odcházející ranní váněk, začnou zpívat ptáci a létat všude přítomný nepříjemný hmyz. Asi takto vypadalo každé naše ráno během čtyř měsíců na Novém Zélandě, kdy jsme asi jen sedm nocí nechali ulevit zádům na postelích či madracích. Jinak jsme žili v námi na Zélandě zakoupeném osobním autě značky Toyota Corona nebo za stěnami dost drobného stanu, což bylo jediné soukromí za celou dobu, protože v osobním autě usínajíc, či probouzejíc se, jsme byli stále jako ve výkladní skříni.

Zvláštní, člověk vždy touží po tom, co právě nemá. Tenkrát to byla pohodlná postel a dnes bych se vrátila na Zéland do stanu, do hustého temného lesa plného různých neznámých zvuků, nenechávající člověka oči zamhouřit, nebo na pobřeží Tichého oceánu při bouřlivém přílivu přinášející ohlušující vlny tříštící se o skaliska.

Podobně to bylo i s mytím. Splynuli jsem natolik s onou okouzující přírodou, že nám ke každodennímu pocitu čistoty a osvěžení stačil potok, řeka, jezero nebo slaná moře. Zvláštní extrém oproti běžnému životu průměrného Evropana, který používá denně teplou vodu v kombinaci s mýdlem. Prostě bylo pro nás udivující zjištění, když jsme jednoho krásného dne

navštívili termální teplé lázně nedaleko Rotorui, vlezli do teplého jezírka asi na hodinu a po odmočení se začali svlékat ze zašedlé kůže jako hadi. Zjistili jsme, že teplá voda nám byla cizí po dobu čtyřiceti dní - ten čas letí! Nějak mi to nedocházelo, ale zkuste jet na opravdový vandr na 40 dní a mýt se pouze v potocích?!

Ale nyní už něco o Zélandě a zážitcích na tomto půvabném místě patřící k nejodlehlejším končinám tohoto světa. Obyvatelé jsou vstřícní a přátelští a to dokonce i původní obyvatelé - Maori, kterých zjev se zdá býti zprvu drsný. Oni pojmenovali tento ostrov Aotearoa - „země dlouhého bílého oblaku“, neboť na přítomnost ostrovů v širém moři upozornil první cestovatele v kánoích oblak. Oblak, který se nad nimi vznášel. Vlastně maorská kultura dělá Zéland tolik zvláštní. Její stopy vás doprovází na každém kroku, jejich život původní kulturou připomíná i stále stejná fauna těchto dvou ostrovů. Díky tomu je možné se pomyslně přenést do dávných dob osídlování Zélandu prvními Maorskými kmeny (přelom 13.-14. století). Tímto mám na mysli například stromovou kapradinu nazývanou PONGA, obecně pokládánu za národní symbol. Právě ta dosahuje takových výšek, že se svým zjevem podobá vysoké košaté palmě a protože je možno je vidět téměř všude - připomíná Zéland místy džungli.

Příkladem toho je i tzv. „Světlem zapomenutá dálnice“, což bývala hlavní tepna jižního ostrova, ale člověku spíše připomíná tunel pralesem. Tato silnice, jako mnoho dalších, v nás budila respekt svým vzezřením konce světa. Po čase jsem si zvyklí na situaci, že mít plnou nádrž v autě a dostatek pitné vody se vyplatí. Nejednou jsme se dostali do oblastí, které nejenže nepřetékały benzínovými stanicemi, ale které neměly takovou stanic ani jednu. Naštěstí tu byla opět ochota a pohostinnost místních obyvatel, kteří mají připraveno pro nešťastníky cestovatele vždy nějaký ten pětilitr benzínu v kanistru i na onom konci světa.

Další, co na kontinentu zhruba velikosti Evropy překvapí je, že Zélandané většinou necestují na dovolenou za oceán za poznáním jiných kontinentů a zemí. Kiváky (tak se nazývají rození Zélandané) potkáte na toukách jejich zemí a to většinou v karavanech či obytných autobusech (především důchodci, kteří si svou zemi naplno užívají - není málo ani těch, co

prodají dům, koupí autobus a v něm tráví podzim svého života) - mile a přátelsky. S některými z nich jsme doposud v kontaktu, ač jsme s nimi, parkující vedle jejich autobusu, jen prohodili pár slov nebo strávili večer při skelnice. Jsou to lidé klidné a vyrovnané povahy, nespěchají a dosyta vychutnávají krásy své země. Takto mile zde působí všechno.

NZ je velmi rozmanitá země nabízející téměř po každých sto mílech jiné dobrodružství. Centrální plošina severního ostrova se vyznačuje rozsáhlou sopečnou a termální aktivitou. Pobřeží lemují jak chráněné zálivy a zátoky, tak nádherné pláže. Nejen, že vás každá turistická značka zavede k nějaké přírodní zajímavosti, ale okouzlí vás i prostředí pěšin a pěšinek samotných.

Kdyby ani to nepomohlo, ve špatný den se zamračenou náladou mají Zélandané jeden velký lék na trudomyslnost a tím je zmrzlina od firmy TIP TOP, kterou levně zakoupíte snad v každé vesničce. Nejsem milovníkem sladkého, ale tolik zmrzliny, jako na NZ, jsem nesnědla za celé své dětství. I kamarádi, co za námi na 14 dní přijeli z Plzně (Honza a Martin) a samozřejmě je pro ně pivo nadevše, TIP TOP zmrzlinou si plnili žaludky, že jim příliš místa na pivo tentokrát nezbývalo.

Dostupnou zábavou a zajímavou zkušeností, je lov mušlí zvaných Pawa. Jejich sběr a přípravu k jídlu nás naučil Mexičan Carlos, toulající se stejně jako my světem s bolavými nohama od dlouhých treků, ale vzrušením naplno tlukoucím srdcem.

Při přípravě před cestou jsme opomenuli nastudovat jednu věc. Že zde nežijí jedovaná zvířata až na velice nepříjemné všudypřítomné krvelačné mušky - to jsme věděli, ale jaká tu tedy žijí zvířata? Hned druhé noci jsme se probudili (naštěstí v autě) a nad střechou nám viselo zajímavé zvířátko podobající

se medvídkovi v kombinaci s myší. Netušili jsme, že máme před očima snad nejvíce nenáviděné zvířátko zvané Posum, které sem bylo původně dovezeno z Austrálie kvůli lovu a kožešině, ale vzhledem k nedostatku predátorů se zde přemnožilo, a jako všežravec, ohrožuje nejenom flóru, ale také ohrožené druhy zvířat, jako je např. ptáček Kiwi (Posumové zbožňují jejich vajíčka).

Přiloženým obrázkem, kde chovám malou roztomilou posumičku Clouie, si malinko protřečím, ale tito lidé – Maor Brendon a bush man Pete patřili do zvláštní kategorie lidí. Byli to divoci, ale velkosrdcatí chlápci, co si malou posumičku vzali na pár dní pod ochranná křídla.

Anyway, s těmito chlapy i mytí nádobí bylo nevšední. Házel se oštěpem na cíl a dva s nehoršími výsledky tuto práci odedřeli. Na fotce vidíte výsledek, ale kdo se může pochlubit, že pracoval v kuchyni s Maorem a posumicí.

Druhého dne vyhrál Jindřich sázkou s Petem o 100 NZ dolarů, že oštěpem trefí jistý sloup, což ještě nikdo nedokázal. Pete se nedal a vymyslel další disciplínu a to tentokrát trefit běžícího pštrosa v sousedovo ohradě, ale tento druh zábavy jsme přenechali budoucím hostům.

Kluci nám ještě poradili báječnou zábavu a to sandboarding – sjezd ohromných písečných dun a dále procházku pláží s tekutým pískem. Já si sjela dunu jen jednou, vícekrát mi strach nedovolil, rychlost to byla ohromná a kde všude měl člověk během chvilky písek snad ani psát nebudu.

Na ostrůvek s tekutým pískem a dalšími dunami jsme se doplavili na kajacích (cestou nás podeplul krásný ohromný rejnok) a ostrůvek, se všemi smíšenými a stísněnými pocity, byl pro to odpoledne jen náš. Zvláštní, i Zéland je pln turistů, ale přeci je tak rozmanitý s tolika zákoutími, že se s nikým o právě prožívanou romantiku nemusíte dělit. V dnešní době nevídané!!!

Na každou maličkost dnes vzpomínám s úsměvem na tváři. Například na docela maličkého ptáčka zvaného Robin, který se jako zázrakem objevil kdykoli jsme byli v nouzi. Jako by nám chtěl poradit nebo přinést kus štěstí. Zní to bláznivě, ale se Zélandem do našich srdcí vstoupil klid a pohoda. Tahle země umí okouzlit a pohladit a jen těžko se s ní člověk loučí.

Když už jsme u štěstí, za jedno považuji i skutečnost, že se nám podařilo vidět nelétavého chráněného ptáčka Kiviho ve volné přírodě (což je vzácnost, protože je ptákem nočním a dokonce pouze 10ti % místních obyvatel se toto podařilo za celý jejich život) a v neposlední řadě bych se zmínila o zážitku ve Waitomo jeskyních, kde jsme spatřili světélkující larvy jeskynních bedlobytek (lze samozřejmě spatřit i v jiných jeskyních, ale určitě ne v tak hojném množství).

Jsou to zajímavé larvy, které svým světýlkem lákají to málo hmyzu, co do jeskyní zavítá a každá tato larva má pod sebou zavěšeno cca 40 lepkavých vláken, kterými si přitahuje ulovený hmyz. Takto to provozují devět měsíců, než se z nich vylihnou cosi podobného moskytovi a protože se tento hmyz líhne bez úst, je to smutné, ale zhruba za tři dny umírá hladu. Není příběh tohoto hmyzu zamyšlení hodný?! Každopádně nás okouzli krásou, jakou dohromady dokáží tyto larvičky svými svítícími zadečky vytvořit, v jeskyni působí jako nádherná obloha plná hvězd. Srovnala bych nás v tu chvíli s Alenkou v říši divů.

Tím bych možná svůj článek o půvabné zemi se zasněženými vrcholky jižních Alp, s přírodními krásami hor, ledovců, divočících řek, fjordů, vulkánů, tropických deštých pralesů a plážemi se zlatým pískem ukončila. Byla by další řada zajímavostí, ale pochybuji, že by vás tento článek nezačal nudit.

Lezoši, kdyby jste někdy neměli co dělat, měli trochu peněz a hodně chuti, svět je vám otevřený a stojí za to jej vidět, zvláště když má člověk báječného parťáka do pohody i nepohody.

Na závěr jsem vybrala pár zajímavých míst na obou ostrovech, kdyby se náhodou někdo chtěl vydat po našich stopách:

Severní ostrov

Waitomo – území takto nazvané tvoří 45 km dlouhá síť podzemních krasových jeskyní a grot pospojovaných řekou Waitomo. Jako první byla prozkoumána Glowworm Cave, ale většina jeskyní zůstává neprobádána - zde je možno spatřit světélkující larvy jeskynních bedlobytek.

Termální oblast Whakarewarewa – zde je možno spatřit maorské řezby a tkalcovské práce, kulturní představení, ukázky maorských budov a opevnění a také gejzíry Pohutu a Prince of Wales Feather.

Národní park Tongariro – jeho jádro tvoří tři činné sopky Ruapehu (nejvyšší vrchol severního ostrova - na jeho vrcholu je kráterové jezero), Ngauruhoe a Tongariro. Úžasné treky.

Coromandel – neustále se měnící moře, nádherná údolí a rozeklané zalesněné vnitrozemí poloostrova Coromandel znamenají poklidnou alternativu k městskému životu a také skýtají nepřetržitou inspiraci velkému počtu umělců a řemeslníků.

Ninety Mile Beach (devadesátimílová pláž) - nejdelší pláž NZ (96 km dlouhá – ne mílí, ač se jí tak říká) vypadá téměř jako poušť, kde písečné duny dosahují výšky až 143 metrů. Při odlivu, její dobré znalosti a odvaze ji lze přejet. Upozornění -

nedoporučuje se zapadnutí, příliv si většinu aut pak vezme sebou.

Jižní ostrov

Národní park Abela Tasmana se pyšní plážemi se zlatým pískem, který zajímavě kontrastuje s tmavou zelení lesa. Řadí se k neoblíbenějším túrám NZ.

Farewell Spit na severním výběžku jižního ostrova se v délce 25 kilometrů táhne směrem na východ písečná kosa – zde jsme měli štěstí spatřit nespočet černých labutí.

A bohužel vidět i cítit pár dní vyvrhlé velryby z moře (jen pro silné žaludky).

Copland Pass – je vysoko položená horolezecká trasa napříč Jižními Alpami. Od průsmyku cesta klesá dolů po proudou nádherné řeky Copland přes národní park Westland.

Arthur's pass - Castle Hill - zde by se vám všem líbilo, stejně jako ostatním bouldristům a lezcům, díky spoustě roztroušených vápencových skalek po pastvinách. Pro Maory zde bylo sezónní shromaždiště potrawy a součást cesty, po níž se ubírali do oblastí západního pobřeží.

Clay Cliffs v Omaramě - jsou to strmé vysoké zemní pyramidy, oddělené hlubokými i úzkými stržemi. Kouzelný svět z písku a kamenů

Fox Clacier - ledovec nacházející se v národním parku Westland - nejznámější ledovec NZ společně s ledovcem Františka Josefa.

Národní park Fiordlant - je nejrozlehlejší ze všech novozélandských parků. Zdejších 14 fjordů a pět velkých jezer se zrodilo činností ledovců během doby ledové a obklopují je strmé hory porostlé hustým deštným lesem mírného pásu.

Mc Lean Falls - zde řeka Tautuku přechází v působivý dvaadvacetimetrový vodopád.

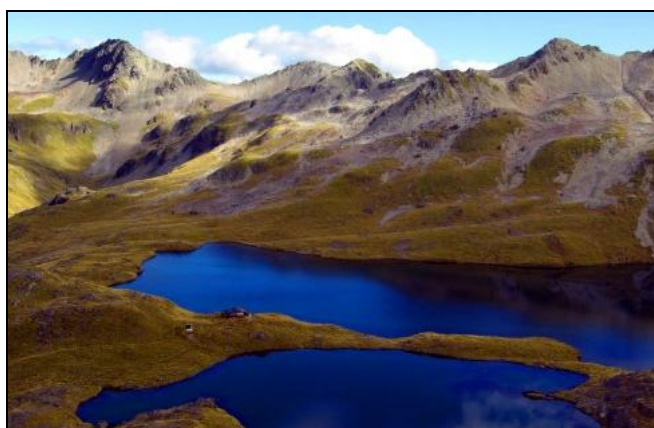

Curio Bay - zde se nachází zkamenělé zlomky 160 milionů let starého lesa z období jury. Lze spatřit na skalní plošině při odlivu.

Jack's Blowhole - mořská voda proudí podzemním tunelem, aby vytryskla z tohoto 60 metrů hlubokého, 144 dlouhého a 68 širokého vývěrového otvoru uprostřed pastvin a útesů.

Národní park Nelson lakes se prostírá na ploše 960 km² na severním výběžku Jižních Alp. Věvodí mu dvojice ledovcem utvořených jezer Rotoiti a Rotoroa.

Zde jsme se zaměřili na nádherný Angelus hut track vinoucí se vysoko položeným územím.

Jezero Matheson - na jeho nehybné hladině se za jasného, klidného rána odrážejí štíty Mount Tasman a nejvyšší hory NZ Mount Cook.

Národní park Paparoe - krasová krajina propůjčuje této lokalitě zvláštního ducha. Rozbouřené Tasmanovo moře vykouznilo z vápence podél pobřeží Pancake Rocks a vývěrové otvory, z nichž tryská mořská voda.

Doufám, že jsem vás dostatečně inspirovala k uskutečnění tohoto nebo i jiného výletu za poznáním.

Hodně krásných chvil na cestách!

Foto © archiv Zuzany Šišovské a Sponge

Mimořádná valná hromada ČHS

A rozhovor s novým předsedou svazu Zdeňkem Hrubým

Dušan Myk Koštejn
CAO Děčín

Za tím co na dalekém severu zuřila bitva o Hore Zdar, v Praze se 31.1.2009 uskutečnila mimořádná valná hromada ČHS. Výkonný výbor (VV) v průběhu svého funkčního období přišel o tři členy a podle stanov se musí v takové situaci volit nový výkonný výbor na valné hromadě.

Kandidátů nebylo tradičně mnoho avšak oproti minulým letům se objevila skupina kandidátů, kteří dopředu ohlásili záměr spolupracovat ve výkonném výboru jako tým. A členové této společné kandidátky byli nakonec zvoleni.

Novým předsedou ČHS se stal **Zdeňk Hrubý** (na snímku) (známý je především jako účastník a organizátor expedic na osmitisícovky, má jich několik na kontě), 1. místopředsedou byl zvolen **Jan Bloudek** (v minulosti byl členem VV a staral se o ekonomiku svazu) a 2. místopředsedou se stal **Petr Resch** (neúnavný hledač a čistič Petrohradských boulderů a vedoucí reprezentace skalního lezení).

Dalšími členy výkonného výboru ČHS se stali: **Josef Uherka** (v dosavadním VV působil jako 1. místopředseda), **Jura Čermák** (člen dosavadního VV), **Vladimír Vlk Wolf** (předseda CVK a „správce“ Moravského Krasu) a **Zbyšek Cesenek** (písařka původem z Adršpachu).

Václav Širl, Jiří Čermák a Alena Čepelková za předsednickým stolem

Položili jsme, po skončení VH, čerstvému předsedovi ČHS **Zdeňku Hrubému** pár otázek:

CAO News: Jak se cítíš jako nejvyšší šéf všech (organizovaných) horolezců?

Z.H.: Žádná sláva to není, nikdo z toho zatím nevyvázl se zdravou kůží. :)

CAO News: Co přimělo k tomu, aby ses ucházel o tuhle "vděčnou" funkci?

Z.H.: Oslovilo mne pár lezců s tím že bude volební VH, zda bych nezařadil. Nejsem dřívější bafuňář, takže jsem dal řeč s pár kamarády, dalšími kandidáty do VV a s Alenou Čepelkovou. Přišlo mi, že má smysl zkusit hábnout ČHS zase o kousek dál. Jenže v 7 statečných se pravi: „Znal jsem chlapa, co skočil nahej do kaktusů. Přišlo mu to jako dobrý nápad...“

CAO News: Jsi pesimista, optimista nebo sebevrah?

Z.H.: Podle jednoho známého rčení není vzácný dobrý horolezec, ale starý horolezec. Já stařík jsem, takže sebevrah snad nejsem. Řekneme, že jsem realistický optimista.

CAO News: Kolik jsi toho loni vylezl?

Z.H.: Byli jsme s Radkem Jarošem na dvojexpedici Daulaghiri - Makalu, a pak ještě Thajsko, Kalymnos, skalky na jihu, nějaký výpad v zimních Alpách a trošku ledy.

CAO News: A kolik si myslíš, že toho vylezeš letos jako předseda?

Z.H.: Nevím, co se podaří vylézt, teď jsem se vrátil z Aconcaguy, byl jsem na ledech, byl Zlatý cepín... uvidíme dále. Ale s bafuňářem to nesouvisí. Jasně, že práce v ČHS zabere čas, ale: 1) nevyměním lezení za bafuňářství, to bych musel být blázen. 2) Jasně jsem hlásil před volbou, že nevidím jako dobrý model, aby si předseda odstěhoval postel na ČHS a radostně tam trávil svůj plodný život. Kdyby se strhal, nemůže to zvládnout. Musí fungovat především týmová práce, komise. Protože tam jsou nejbližší k materii, jeden člověk to nevytrhne.

CAO News: Co považuješ za nejpálčivější problém současného ČHS?

Z.H.: Neber to za vykrucování, ale jedno heslo teď neřeknu. Jsem úplně nový, první výkonný výbor bude za deset dnů, tam bude hromada bodů, návrhy na rozpočet atd. Abychom měli jasno co musíme a můžeme. Pak musí být ještě řádná valná hromada a tím se rozběhne činnost. Takže bych program řešení problémů oznámil za nedlouho, ve spolupráci s ostatními. Je jasné, že máme neverending story s ochranáři, otázku maglajzu, řadu rozpracovaných věcí po předchozím výkonném výboru. A osobně bych byl velice rád, aby na sebe lidi přestali vzájemně dštít oheň a síru, protože je to absurdní. Měli bychom být rádi, že ČHS funguje, vykonává pro lezce servis a že jsou vůbec obětaví jedinci, kteří do nezáživného bafuňářství investují čas a chuť, od oddílů až „nahoru“.

CAO News: Vnímáš Alpenverein jako konkurenci ČHS, se kterou ČHS soupeří o členy?

Z.H.: Nevnímám, existují a budou existovat vedle sebe. ČHS poskytuje celou řadu servisních činností pro české lezce u nás i pro zahraničí. Včetně povinných, daných ze zákona, např. směrem k ochraně přírody. Má funkční strukturu, oddílovou základnu, bez problémů je individuální členství. Zároveň je pochopitelné, že si spousta lezců, ale i turistů, kupuje členství v Alpenvereinu. Při cestách ven je to výhodné. Alpy jsou naše nejbližší a rozsáhlé velké hory. Je tam unikátní síť chat, se slevami. K tomu některé další výhody, takže proč ne. Mám také členství Alpenvereinu, jaký problém? Teď se udály změny v UIAA, mezinárodně se bude muset dořešit situace po odchodu Alpenvereinu z UIAA, to je aktuální otázka.

CNs: Hodně lidí si pořizovalo Alpenverein kvůli pojištění a průkazku ČHS jen kvůli vyjednaným výjimkám k lezení nebo vůbec. Proč by podle tebe měli lezci být členy ČHS?

Z.H.: Protože jsou to čeští lezci a měla by existovat hrdost na to, že spolek s takovou tradicí lezení v českých zemích a členskou základnou tady funguje. Protože máme nepřehlédnutelné výsledky, mistry světa, skvělé výstupy ve vysokých horách, velkých stěnách, na skalkách. Protože stále platí, že v oddílech se žije s kamarády, pořádají se akce, učí se tam děti a mladí odtamtud přičichávají k lezení a k horám. Protože my a Sasíci máme zcela unikátní fenomén lezení na písku... To vše roste tady, z domácího prostředí, ne z nějaké amorfni světové mlhy.

Schválně jsem začal s argumentací nezištnou, nepragmatickou. K tomu samozřejmě patří ryze praktické věci, o které se čeští lezci zajímají. Nežiji na Marsu, mockrát jsem slyšel u piva to omšelé: K čemu je mi ČHS? A co takhle odpověď: Lezeš na písku? Kruhy používáš? Na jiných skalách nýtá a borháky? A kdo se o to asi stará a platí osazování? Kdo udržuje skalní oblasti? Kdo pořád úporně jedná s ochranáři a úředníky, aby se mohlo lézt? Kam jdeš, potřebuješ-li nějaký papír pro lezení v horách v nějaké zemi, kde to místní byrokracie vyžaduje? Pojištění pro lezení a akce už taky existuje přes ČHS, i když by mohlo být lepší atd. Popsal bych hodně papíru.

Pozor! Peníze, které svaz dostává na svoji činnost, závisí na počtu členů, oddílů a na dosažených sportovních výsledcích. A síla ČHS v prosazování zájmů lezení v českých skalních oblastech a českých lezců na tom závisí jakbysmet. Bude-li ČHS postupně mizet kvůli „chytrému“ nezájmu českých lezců, spláceme nad výdělkem.

A nakonec úplně přízemně: O kolika korunách to na příspěvcích ročně mluvíme? Přepočtete si to na cenu karabiny nebo piva nebo benzínu do Alp.

CAO News: Na závěr ještě jedna otázka: Jaký je tvůj nejoblíbenější lezecký časopis? (Pokud to není CAO News, tak další otázka: Čteš CAO News? :)

Z.H.: J J J To bych si zřejmě na... do bot, kdybych něco jmenoval. Faktem je, že jsem dost líným čtenářem časopisů a webů, taky nemusím vědět všechno na světě a na našem pískovišti. Ale CAO News čtu, vždy když zajedu k vám na sever lézt. Líbí se mi (do pytle, jak to říci, aby to neznělo jako říťolezectví?). Mám vřelé sympatie k lidem, které baví vydávat čtivo pro lezce, tak ať se daří! Hore zdar!

CAO News: Díky za rozhovor a hodně štěstí tobě i všem 7mi statečným členům nového vedení.

Sedmá velmoc v plném nasazení: Zleva **Jakub Turek** z Horydoly.cz, **Petr Jandík** z HoryInfo.cz a **Libor Tvrdík** z Lezce.cz..

Foto © 2009 Dušan Koštein

Listováno ve vrcholové knížce

1923 – 1950, Vřesová věž v Labském údolí

Helmut Weigel

HK Děčín

Knížka byla na vrchol Vřesové věže, na pravém břehu Labe, položena dne 8. září 1923 lezci

Rudolfem Hankem, Adolfem Guthem a Franzem Ellmerichem. Stalo se tak během jejich prvovýstupu Variantou Staré cesty, teprve druhou cestou na tento vrchol.

Starou cestu vylezl již 21. dubna 1912 **Otto**

Jüngling s druhy a věž tenkrát pojmenoval Bláznova hlava. Její název se ale neujal. Co se na věži dělo oněch devět let mezi těmito dvěma výstupy (1912 až 1923), není známo.

Zato další osudy Vřesové věže jsou již díky této vzácné vrcholové knížce jasné a my vám alespoň nejzajímavější ze zapsaných výstupů přinášíme.

1.8.1927 Wilhelm Dieckmann, Kurt Richter. Omylem zapsali vylezení varianty Staré cesty jako prvovýstup. Jejich cesta však byla totožná s výstupem R.Hankeho provedeným již před pěti lety.

27.9.1935 Po dlouhé době konečně další výstup, podpis je však nečitelný.

12.9.1948 Starou cestu vylezlo družstvo **Waldrauscher, Emil Hanke, Helmut Weigel, Heinz Weigel a Karel Krombholz**

17.8.1950 Lezci z HOS Podmokly, **Helmut Weigel a Karel Krombholz** vylezli Starou cestu a provedli opravu slaňovacího kruhu

20.-21.8.50 Heinz Weigel přenocoval přímo na vrcholu věže

10.10.1950 Druhý výstup Variantou Staré cesty uskutečnili opět lezci z HOS Podmokly, jmenovitě **Heinz Weigel, Soňa Čermáková, Libuše Hložková a Václav Granát.** Pro velký historický význam se rozhodli knížku z vrcholu stáhnout a nahradit ji novou..

Další prvovýstupy na Vřesovou věž:

Náhorní spára VI; 27.9.1953, Karel Krombholz, Radek Kotala

Údolní cesta VIIb; 3.9.1961, Karel Krombholz, Radek Kotala, Erich Wrbík, Bedřich Fabián

Babí léto VIIb; 24.8.1971, Karel Bělina, J.Poul, J.Houser

Kristova léta VIIc; 8.9.1979, Karel Bělina, J.Munde

Včelí roj VIIa; 20.8.2002, Vladislav Nehasil, D.Nehasil, P.Bechyně, P.Henke

**Tak a příště zase z jiného vrcholu zdraví Horám zdar
Helmut Weigel!**

Foto © archiv CNS

Bandstein 2009

Aneb Setkání horezdaristů ve Vaňově

Pavel Ranpa Randák
CAO Děčín

Lednové nedělní ráno, venku ledová glazura na všem, na co šlápneš, s chytnutím to asi nebude lepší. Plán ukořistit horezdar na Mlynářském kameni v Dolních Zálezlech tak dostává první velkou ránu. Odhodlání však je, a tak s celou rodinkou opatrně vyrážíme směr Ústí, třeba to povolí. Povolilo, náledí bylo lokální záležitostí, všude jen něco málo čerstvého sněhu.

Nadšení i okolní teplota opět nad bodem mrazu, potomka odkládáme u Lucky a Martina „Manžílkových“ a po obědě raději měníme cíl na nám známý Vaňovský Bandstein.

S mrchou plnou zbytečných krámů stoupáme od vozu po modré, traverz svahem a ku...a - stopy! Bágl okamžitě nesnesitelně těžkne, nohy taky, pláču. Po probrání ze šoku se dostáváme ke skalám. Z údolní strany Strážce Vaňova zabydlený bivak, z náhorní Bandsteinu to cinká.

Bandstein pod náparem prvních letošních lezců..

Předtucha potvrzena, kdo jiný než **Karel Bělina** v polovině Staré cesty košťátkem zbavuje skálu deseti centimetrů bílého svinstva (ne MG, pozn. autora). V rukách, s čerstvou manikúrou v barvě sněhu, ho drží **Světлана Pavlátová**. Prohazujeme pár slov, fotíme a přemýšlíme jestli to zabalit hned, nebo až za

chvíli. Karel vytužil a tak nabízí, jestli nechceme za nimi. V nouzi poznáš přítele a hned dávám nastupující Světlaně špagát.

Karel Bělina ometá zasněžené chyty zhruba v polovině stěny

Přeci jenom to ale není na sněhu závodní tempo a čekat v zimě nás po pár pikovteřinách přestává uspokojovat. Stará známá Angreštová cesta na vedlejšího Strážce Vaňova je mohutně vysněžená, ale z paměti lovím nákras v průvodci, kde bylo něco schůdnějšího z náhorní strany. Je rozhodnuto, bereme si zpátky od Světlaně lano a jdeme na vedlejší věž.

Žlutá vrcholovka na Strážci Vaňova, v pozadí Bandstein s Karlem a Světlanou na vrcholu

Stará cesta za 2 pouští nečekaně snadně, zbývá zbavit vršek sněhu a najít jeden z mnoha dobíráků, kdysi osazených Karlem. Ten už je na vrcholu Bandsteinu, za chvíli dolézá Světлана, kniha se otevírá, „and the winner is...“.

Karel řve radostí užnevímco, dvojka vytahuje skleněné paňáky, šup tam, šup sem, atd.

Vrcholový přípitek ve skle – luxus!

Mezitím ke mně dolézá Míša. Otevíráme knihu, „and the winner is...“, řveme taky, gratulace lítají z vršku na vršek, radost tryská z uší. Myslím si, že jsme paka.

Rychle slaňujeme s cílem rozehrát prokřehlé jističky. Sodomova komora se nekoná, Karel vyndává z domova donesené třísky, taháme dříví. Jsme pohoštěni výtečným buřtem s okouzující pikantní omáčkou. Skromně dodáváme něco potřebného hasiva.

Pohoda a spokojenost v bivaku pod **Strážcem Vaňova**

Oheň vyzývá k vyprávění, ale jednomu jede autobus, druhým začíná chybět dcera. Formálně si bookujeme prořídlé možnosti horezdarů na vyvěřelinách a loučíme se.

Tak zase za rok!

Foto © 2009 Pavel Randák

V redakční poště se objevil další ze zatoulaných příspěvků: „Ahoj Jirko, počátkem listopadu jsem ti poslal na starou adresu článěk. Protože zřejmě nadošel, tak posílám znovu, i když pomalu ztrácí na aktuálnosti. **Přemek Miřijovský.**“

Ještě k průvodci Mařeničky

Malé uvedení na pravou míru

Přemek Miřijovský
HO Start

Oblast Mařeničky je bezvýznamná lezecká oblast a vlastně by nestála za žádnou diskuzi, neboť dosud ji navštěvovali pouze místní lezci a i to většinou, když už je nebavilo při koupání v kunratickém rybníku pouze ležet na břehu.

Přesto bych se rád vyjádřil k nejméně navštěvované části západně od rybníka, směrem k obci Drnovec (věže nyní dle knížek nazvané Bundesmannova útulna, Beckertův kámen, Ztracený vodník a Kunratická jehla).

Tento sektor navštěvuji již cca 8 let. Za svého působení v NP České Švýcarsko jsem někdy v létě 2006 na něj upozornil kolegu **Petra Kočku**, neboť se chodil občas ke Kunratickému rybníku také koupat.

V roce 2007 jsem vzhledem k operaci lokte ruky nelezl, a tak mne až letos, nejprve při setkání s Petrem v Kytlici a

později při osobní návštěvě na věžích, velmi překvapilo, že se Petr a, patrně v dobré víře, i další tváří jako objevitelé oblasti a autoři prvovýstupů.

Na mapě z průvodce jsou to věže 5, 6, 7 a 8

Zde si patrně mnoho čtenářů řekne „zase jeden, co by se rád dodatečně chtěl zapsat jako prvovýstupce“. Nechtěl. I když jsem prakticky všechny cesty (mimo VII a vyšších) přešel, dobře vím, že prvovýstupci jsou jiní. Jednak věže navštěvovali i další (a mnohem lepší) místní, jednak se zde lezlo i v minulosti, určitě již mezi válkami. V té době byla oblast výletně upravena, o čemž svědčí dodnes patrné stopy. Nejen umělé stupy na většině věžiček, ale i vytesané schody a zbytky zábradlí na Vyhlídkové (polo)věži, do skály vytesané lavičky, ozdobné nápisy v němčině, skalní kaple nedaleko...

Zleva: Ztracený vodník, Beckertův kámen a Kunratická jehla

Proč vlastně ten příspěvek píše? Protože mně vadí neetické jednání mezi lezci. Překvapí to zejména, pokud se tito předtím v jiných diskuzích (např. o MG) prezentují jako zastánci etiky. Že by pouze etika pro jiné, že by vidina prvovýstupu zatemňovala mysl? Přitom stačil telefon, nebo mail „cos tam lezl? a zeptej se v Boru, co tam lezli místní...“

Průvodce jsem zatím nesehnal (*psali jsme o něm v loňském CAO News č. 8, pozn. redakce*), přesto pár připomínek. Myslím, že nebylo nutné uchylovat se k pseudo-historickým německým názvům, všechny věžičky mají své názvy a při troše snahy by se jistě daly dohledat názvy německé. Kunratická jehla pak nemá parametry věže ani náhodou.

Jinak „Kýsovi“ patří samozřejmě poděkování za průvodce a opětovnou kultivaci skály i místních kvaků.

Foto © Pavel Bechyně a archiv CNS

Zimní vzpomínka na letní Brentu

Olga Mikanová, Míra Michlík, Jakub Nepustil a Míra Král

Olga Mikanová
HO1 Alpin Praha

Když už mi připadá zima moc dlouhá, a to právě nastalo, krátím si jí vzpomínkou na loňské letní lezení. Tuhle berte zároveň jako inspiraci pro vaše letošní plány.

Každý rok si vybíráme alespoň jednu velkou stěnu z knihy extrémních výstupů v Alpách a Dolomitech. Tentokrát jsme uznali za dostatečně důstojný výstup na Crozzon di Brenta (3.135 m n.m.) cestou „Via delle Guide“ 5+ (Bruno Detassis a Enrico Giordani, 1935) v oblasti Brenta.

Tato cesta má pár záłudností. Výška stěny (800 m) se téměř rovná délce výstupu (880 m), z čehož je jasné, že vede v téměř kolmé skále. Spodních 19 délek skoro v žádné partii neklesá pod 4, pouze poslední 4 délků jsou 2 – 3.

Crozzon di Brenta (vpravo) s vyznačenou cestou Via delle Guide 5+

Sestup je přes Cima Tosa, místy 3 a v průvodci je mu věnována celá strana, zatímco výstupu pár rádek. Výstup je veden částečně vodními stoky, takže je doporučeno, lézt nejdříve 2 dny po dešti. Další den hezkého počasí je třeba na výstup a pokud nejste rychlíci, tak další den na sestup.

Na počasí jsme měli štěstí, tak vstáváme ráno ve 3 hodiny a ve 4 vyrážíme z chaty Brentai. Ještě před svítáním jsme pod nástupem, a tak první metry zdoláváme ještě s čelovkou. Orientace je jasná – stále kolmo vzhůru. Asi po 15 těžších délkách přichází lehčí čtyřčkové lezení a s ním trochu problémy s orientací. Někde v těchto místech s odcházejícími silami těla i ducha a s přibývajícím strádáním přichází poznání, kdo že je to vlastně ten „bigwallista“. Se spolulezcem Mírou jsme vymysleli uspokojivou odpověď – „velký vůl“.

Nakonec se nám celkem daří najít správný směr i v dalších délkách a ztrácíme se až těsně pod vrcholem.

Vrcholová pyramida je nepřehledná kupa kamení, skála je lámavá, možnost jištění téměř žádná, a tak se v tomto terénu vybojíme nejvíc. Pozdě odpoledne konečně stojíme na vrcholu. Předpokládaná doba sestupu je 6 hodin, a tak jsme již předem počítali s bivakem. Nahoře je bivakovací chatka pro 4 lidi (maximálně pro 5, když jeden spí mezi palandami) a je vybavená novými dekami v dostatečném množství.

Z vlastní zkušenosti musím zdůraznit, že na sestup je potřeba několik hodin světla. Sestup je nejen lezecky, ale především orientačně náročný. Je veden v lámavé skále a je prakticky neodjistitelný. V případě, že vám sestup znemožní špatné počasí, mám dobrou zprávu, nahoře je signál.

Méně dobrá zpráva je, že loni v létě byla jediným zdrojem vody na vršku malá mělká louže. Byla tak mělká, že jsme si museli vyrobit naběračku z pytlíku od polévky. Z téhle louže se nám ale podařilo navařit několik ešusů různých tekutin aniž by se objem vody zmenšil, takže máme podezření, že je zásobována nějakým malým pramínkem, třeba poslouží i vám.

Vlevo klíčová kaluž vody, vpravo bivakovací chatka

Hodně krásných cest přeje, Olga.

Foto © 2008 Olga Mikanová

Jan Horák & Pavla Pavlíková obhájili titul nejlepší sportovec CAO Děčín

Jiří Chára
CAO Děčín

Za tímto mezi ženami neměla **Pavla Rybiška Pavlíková** za loňský rok konkurentku, **Jan Horáček Horák** utekl **Pavlu Pavouku Černému** o pouhé 4 body. Pavouka zřejmě zradila nechutí přihlásit „bezvýznamné“ výkony, protože pochybuji, že by např. za celý rok ani jednou nezabouderoval. I za blbě 6A by měl 5 bodů.. No, ale jako vždy, kdo co nahlásil, to tam má.

System bodování jednotlivých výkonů zůstal stejný jako loni, jen u nejtěžších cest a jejich počtu byl použit koeficient, aby nejtěžší cesta na písku neměla stejnou váhu, jako třeba výšlap na Sněžku. Nejlepšího lezce (v tabulce sloupec „I“) určuje osvědčená anketa. Pak se body sečtou a je to.

Nejlepší výkony v loňském roce.

A. Nejvyšším dosaženým bodem byl vrchol Elbrusu 5642 m n.m. Vylezl ho **David Šedivý**. Druhé místo, 5421 m (vrchol Chacaltaya), obsadili **Zdeněk** a **Alena Vaisharovi** (ženský rekord). Mont Blanc stačil na třetí pozici – **Kamil Javůrek**. Na dalších místech skončili **Tábořiková, Lalíková, Horák, Pavlíková, Šafařík, Bělina, Měkota, Chára, Svoboda** a **Randák**.

B. V kategorii velehorský (alpský) výstup bodovali jednoznačně **Jan Horák** a **Pavla Pavlíková** prvovýstupem 6c+/7a A1. Druhý **Bělina** (VI/A3 650 m), třetí **Měkota** (7- OS 150 m). A dále **Hölzl, Šedivý, Vaisharovi, Javůrek, Šafařík, Tábořiková** a **Lalíková**.

C. Nejvíce výstupů vylezl **Pavel Černý** – 484 cest. Na dalších místech **Horák** (431), **Měkota** (341), **Železný** stejně s **Pavlíkovou** (338), **Bělina** (300), **Hölzl** (205), **Chára** a **Jícha** (175), a dále **Masár, Tábořiková, Svoboda, Šafařík, Vaishar** a další.

D. Nejtěžší výstup písek: **Pavel Černý** přešel RP Xb, **Jakub Miki Měkota** a **Horáček IXc**. Za nimi skončili **Hölzl, Bělina, Masár, Pavlíková, Jícha, Chára, Železný, Šafařík, Randák**...

E. V kategorii nejtěžší výstup na nepískovcové skále shodně 8a **Jan Horák** a **Pavel Černý** (Pavouk lepším stylem), 7c RP přešel **Jakub Měkota**. Dále **Pavlíková, Masár, Jícha, Hölzl, Chára, Randák**..

F. V boulderech bezkonkurenčně vyhrál **Rost'á Štefánek** (další výkony jsme nezjistili), který celkem 4x překonal 8B+! Mezi „osmičkáře“ se zařadil **Jan Horák** (7C+/8A). Za nimi **Miki** (7A+/7B), **Chára J.** (6C), **Chára Adam** (6B+) a **Rybiška** (6A+).

G. Na kole (MTB) všem vyřel zrak **Pavouk** - nepředstavitelných 9640 km! Další místa **Šafařík** (4100 km), **Vaishar, Železný, Svoboda, Chára, Měkota, Jícha, Masár, Randák**.

H. Bejkárna roku - sem patří všechno, co se nevejde do výše uvedených kategorií. První **Ilča Škállová** za famózní výkony v kvadriatlonu, kanoistice aj. (zlato MČR, zlato SP, zlato ME atd.). Dále bodovali: **Bělina, Pavlíková, Horák, Černý, Jícha, Horník, Šafařík, Švihnos, Jordák, Hölzl, Kubešová** a mnozí další.

I. Kategorie nejlepší (horo)lezec klubu se řeší formou ankety. Výsledky jsou uvedeny ve sloupci „I“ tabulky. Anketa dopadla takto: **Černý, Horák, Pavlíková, Bělina, Chára, Měkota, Hölzl, Šafařík, Štefánek, Jícha, Uher, Železný**...

Nejlepší sportovci roku 2008:

Jan Horáček Horák
&
Pavla Rybiška Pavlíková
GRATULUJEME!!

Konečné výsledky - rok 2008

Poř.	Jméno	A	B	C	D	E	F	G	H	I	BODY
1.	Horák J.	6	10	18	16	18	9		8	83	168
2.	Černý			20	20	20		10	7	87	164
3.	Pavlíková	6	10	14	8	14	5		8	77	142
4.	Měkota	3	8	16	18	16	8	4	1	38	112
5.	Bělina	4	9	12	12				9	42	88
6.	Hölzl	1	7	10	14	8			3	39	82
7.	Chára J.	2		8	6	6	7	5	7	39	80
8.	Šafařík	5	3	2	4	2		9	7	31	63
9.	Jícha			8	8	10		3	7	23	59
10.	Železný			14	8			7		20	49
11.	Vaishar	9	5	2	2			8		17	43
12.	Masár			6	10	12		2		12	42
13.	Štefánek						10			26	36
14.	Tábořiková	7	2	4	2					15	30
15.	Škállová								10	19	29
16.	Svoboda	1		2	2	2		6		15	28
	Šedivý	10	6							12	28
17.	Javůrek	8	4						2	8	22
	Kubešová				2	2			1	16	21
18.	Randák	1		2	2	4		1	4	7	21
	Uher									21	21
19.	Vaisharová	9	5							5	19
20.	Jordák								7	11	18
21.	Lalíková	7	2							7	16
	Švihnos J.								7	9	16
22.	Chára A.			2		2	6			5	15
23.	Pospíšil									10	10
24.	Dunovský.J.									9	9
	Horník								7	2	9
25.	Domes									6	6
	Dunovský.M.									6	6
	Kudrnáč			2	2					2	6
	Švihnos T.									6	6
26.	Řezníková									5	5
27.	Bodlák									3	3
	Kučera									3	3
28.	Klús									2	2
	Kuchta									2	2
	Náhlík									2	2
	Naštický									2	2
29.	Červená									1	1
	Myšíková									1	1
	Petáková									1	1

Legenda:

A - Nejvyšší bod; B - Alpský výstup; C - Nejvíce cest; D - Nejtěžší cesta písek; E - Nejtěžší cesta nepísek; F - Nejtěžší boulder; G - MTB; H - Bejkárna roku; I - Anketa o nejlepšího (horo)lezce.

Všem zúčastněným gratulujeme a přejeme ještě úspěšnější rok 2009!

TOP TEN 2008				
1. Horák J.	2. Černý	3. Pavlíková	4. Měkota	5. Bělina
6. Hölzl	7. Chára	8. Šafařík	9. Jícha	10. Železný

Vzhůru do skal!

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Ostrov

Šedý tovární blok - Pískožrout V

5.10.2008

Daniel Hölzl, L.Vörös, R.Krumplová

Z východní strany při pravé hraně na balkónek. Přes kruh na temeno.

Šedý tovární blok - Houby s medem VII

5.8.2008

O.Volák x D.Hölzl, L.Vörös

Pravým komínem na předskalí. Vpravo ubíhajícím žebrem ke kruhu. Stěnou mírně vpravo na temeno.

Šedý tovární blok - Spárokomín V

30.7.2008

Ladislav Vörös, M.Vörösová, O.Volák, D.Hölzl

Vnitřním komínem na polici. Spárou do komína a jím n.t.

Šedý tovární blok - Dvojspára V

31.7.2008

O.Volák, L.Vörös, D.Hölzl

Dvojspárou a komínem na polici pod převis (vlevo velké hodiny). Trhlinou přímo přes převis. Stěnou na temeno.

Šedý tovární blok - Mince pro Herku VIII

31.7.2008

D.Hölzl x O.Volák, L.Vörös, P.Adámek

Lehce převislou stěnou přes 2K na balkon pod převis. Převisem přímo přes 3. K na temeno.

Šedý tovární blok - Parník bláznů VI

5.8.2008

D.Hölzl, O.Volák, L.Vörös

Při JZ hraně přes převis ke kruhu. Stěnou ke 2. K (hodiny). Převisem a zářezem na temeno.

Šedý tovární blok - Kompas na cestách V

30.7.2008

L.Vörös, O.Volák, D.Hölzl

Komínem pod převis (kruh). Lehce položenou tupou hranou pod převis 2. K (není vidět, leží na polici!). Trhlinou přes převis a lehce stěnou na temeno.

Zabíjačkový masív - Pro jitrnice V

5.10.2008

D.Hölzl, L.Vörös, O.Volák, P.Koukoličková, R.Krumplová

Přes díru ke kruhu. Mírně vlevo přes hodiny na temeno.

Zabíjačkový masív - Pro jelíta VI

5.10.2008

L.Vörös x D.Hölzl, R.Krumplová, P.Koukoličková

Vpravo od cesty Pro jitrnice. Z balvanu přes 2 kruhy n.t.

Zabíjačkový masív - Tlačěnka II

5.10.2008

R.Krumplová, P.Koukoličková, M. Vörösová

Nástup ze strže (mezi Šedivým továrním blokem a Zabíjačkovým masívem). Komínem a zářezem na temeno.

Věžička nad Gorodkem - Náhorní levá hrana III

(Nachází se vpravo od Velké nebeské stěny.)

3.6.2007

L.Vörös, D.Hölzl

Levou náhorní hranou na vrchol.

Věžička nad Gorodkem - Rébus VIIIa; RP VIIIb

27.5.2008

D.Hölzl, I.Kubešová

Údolní severní stěnou ke kruhu, mírně vlevo na hranu a jí lehce n.v.

Masív u Klíče

Masív u Klíče - Pouliční eskamotér VII

3.6.2007

D.Hölzl, L.Vörös

Vpravo od Bazarového námořníka stěnou ke kruhu a převiskem n.v.

Masív u Klíče - Bazarový námořník V

27.5.2008

L.Vörös, I.Kubešová, D.Hölzl

Vpravo od dělicího kouta voštinovou stěnkou masívu přes kruh n.v.

Skály u Brné

Vyžvejká bambule – Pozitivní devíace 3

8.3.2007

Pavel Henke, Vojtěch Bauer

Náhorní stěnkou a zleva na vrchol.

Vyžvejká bambule – S křížkem po funuse 3+

31.1.2009

Martin Čermák, J.Chára

Středem J stěny na vrchol.

Vyžvejká bambule – Úchylka jasná 3+

31.1.2009

Jiří Chára, M.Čermák

Údolní hranou na vrchol.

Vyžvejká bambule – Mentální hrátky 4+

31.1.2009

Martin Čermák, J.Chára

Středem převislé S stěny na polici a přímo na vrchol.

Vyžvejká bambule 31. ledna 2009

Upozornění:

V některých případech se může jednat o ještě neschválené prvovýstupy. O jejich oficiálním schválení rozhodují výhradně příslušné Vrcholové komise.

LEZECKÉ STŘÍPKY..

Hore zdar na Kozáku

Světлана Pavlátová, CAO Děčín

V sobotu 31. ledna 2009, něco kolem 13. hodiny, vyrážím s mým guru **Karlem Bělinou** od mého domu směr Mojžíř.

Naše tempo odpovídá profitempu rychlochodců. V lomu pod Kozím Vrchem jsme za půl hodky. Po drsném výstupu štěrtem jsme pak u nástupu něco před druhou.

Karel skáče do lezeček a letí. První štand, druhý štand, na třetím už mě dobírá ke knížce. Tam oba dorážíme za necelou hodinu.

Sláva, povedlo se! Jsme první. Panáček medovinky doplní ztracené kalorie. Pak už jen zápis: HORE ZDAR 2009, cesta "Zlatý důl" klasifikace V.

Ovšem až pak začíná ta pravá klouzačka. Namrzlá, kluzká tráva s kamením se sklonem 70 stupňů... Pro prvolezce nic moc. Karel s chladnou hlavou a občasným vytesáváním stupů do zmrzlého povrchu, samozřejmě nakonec vše hravě zvládá. Před čtvrtou hodinou si podáváme prokřehlé ruce na vrcholu "Kozáku".

A pak obdobným tempem, druhou stranou dolů, až ke kamnům. Každý k těm svým. Na mě už netrpělivě čeká oslavenec (syn slaví 19. narozeniny) a zbytek přibuzenstva... je to dobré, vešla jsem se do akademické čtvrt hodinky...

Foto © 2009 Sponge

Vzpomínka na Jana Palacha

Pod sochou svatého Václava na Václavském náměstí se v pondělí 19. ledna 2009 konala vzpomínka na hrdinský čin **Jana Palacha**. Sebeupálením protestoval proti tehdejšímu režimu. Jeho smrt v roce 1969 vzrušila desetitisíce poctivých lidí, jak u nás, tak i v dalších zemích. Proto by se nemělo na jeho odkaz nikdy zapomenout.

Na pódiu k tomuto smutnému čtyřicátému výročí měli projev např. **Olbram Zoubek**,

evangelický farář **Jakub Trojan**, který Palacha pochovával, či primátor města **Pavel Bém**. Píseň od **Karla Kryla** zahrál a zazpíval **Svatopluk Karásek**.

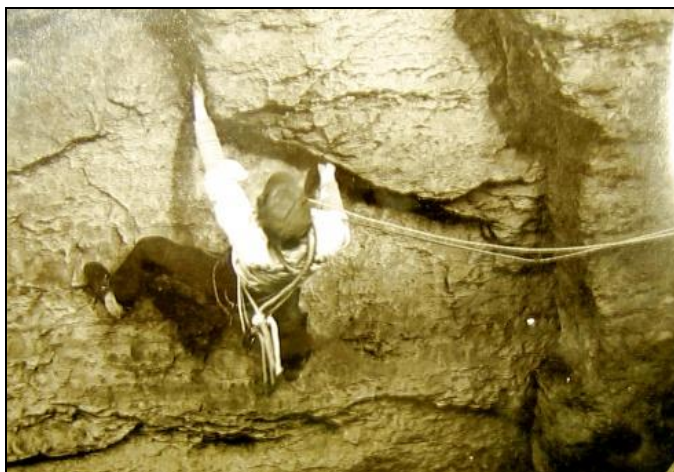

Karel Bělina, 20.1.2009, Povrly

Historie Cesty Jana Palacha

Věž s výstižným názvem Skříň tvoří jakýsi středobod Labského údolí. Je to jen velice obtížně přístupný vrchol (Stará cesta je za Vlla a všechny ostatní jsou těžší), nachází se zhruba ve středu pravého břehu a každá cesta na její vrchol byla ve své době opravdu výjimečná. Dne 17. května 1969 se do sedla mezi masivem a věží vydala tříčlenná lezecká družina vedená **Karlem Bělinou**. Byli rozhodnutí udělat na tenhle symbol Labáku novou cestu.

Bělina se navázal přímo na lano a přes ramena si hodil čtyři smyčky. Nastoupil Starou cestou, kterou dolezl až do vodorovného zářezu. Tady začal zářezem ručkovat doleva až k dobrým hodinám. Odsud pokračuje Jižní cesta **Eduarda Augustina** z roku 1924 žebrem vzhůru. Karel však pokračoval stále obtížnějším ručkováním až na JZ hranu, kde naštěstí objevil další hodiny. Zajistil se a dále pokračoval přímo hranou až na vrchol. Prvovýstup se podařil.

Fotografie z prvovýstupu Cesta Jana Palacha – **Karel Bělina** v nejobtížnější partii traverzu

Pak dobral své spolulezce, nejprve **Zdeňka Hubku** a pak i **Luboše Ujezdského**. Výstup odvážně nazvali Cesta Jana Palacha a o poprask bylo postaráno. S tímto názvem se v té době samozřejmě prvovýstup do průvodce dostat nemohl. Podobně, jako v jiných případech, musela cesta dostat nějaký „přijatelný“ název pro soudruhy, v tomto případě to byla Janova cesta. Horolezci však měli jasno.

Další fotografie z prvovýstupu 17.5.1969. Vlevo v závěru traverzu, vpravo již v horní části velmi exponované JZ hrany Skříně.

Po revoluci se konečně mohly opět uvádět cesty tak, jak je v té době prvovýstupci opravdu nazvali: Obnažte krky soudruzi, Huráá na Husáka a také Cesta Jana Palacha..

Foto © archiv **Karla Běliny**

Aconcagua Davida Šedivého

Velice slušně vykročil do nového roku **David Šedivý**:

„...jelikož se CAO News hemží samými Pavouky a Horáčky, posílám také něco pro změnu. Ve čtvrtek 15. ledna 2009 jsme dosáhli vrcholu Aconcagui. Původně jsme chtěli jít Polskou direktissimou ze severovýchodu, ale bylo moc sněhu, tak jsme nakonec šli Polským traverzem, který se nahoře spojuje s normálkou...“

15.1.2009, 16:50 hod. **David Šedivý** na vrcholu Aconcagui

David drží klubový výškový rekord za loňský rok dosažením vrcholu Elbrusu na Kavkaze (5642 m) a na letošek plánuje po Jižní Americe ještě Lenina nebo Denali.. Jestli se vše podaří, bude to více než úspěšný rok.

Tak gratulujeme a držíme palce i na další kopce!

Foto © 2009 David Šedivý

Vzpomínka na osmdesátá léta

Lesklé elastáky, vytoužené fialovožluté La Sportivy, chlupaté lano Edelweis, obří maglajzák, fotky **Kurta Alberta**, **Wolfganga Gülücha** a, of course, **Think Pink**..

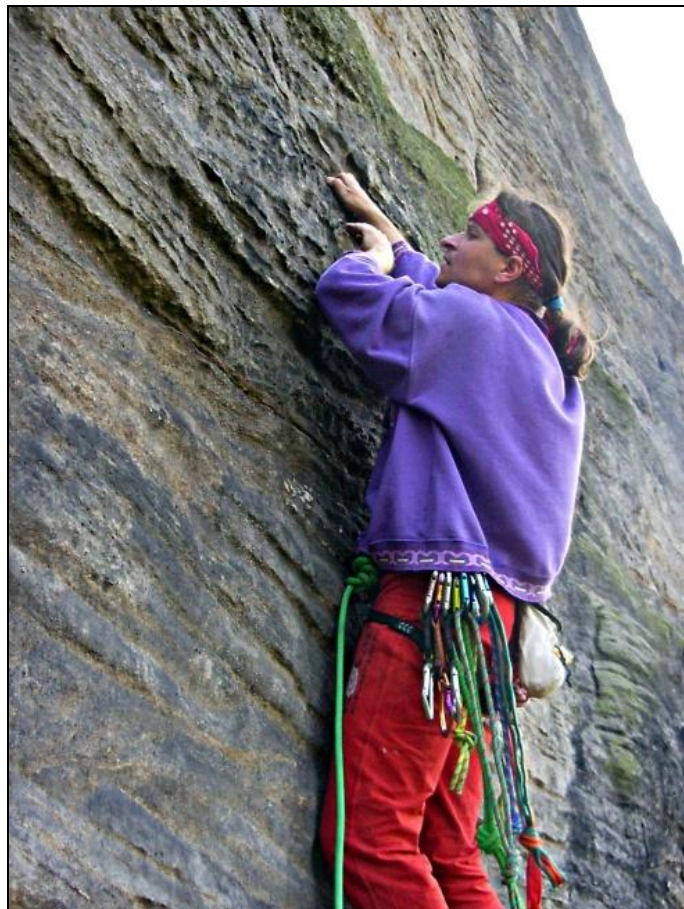
Dva ze symbolů osmdesátých let minulého století..

Foto archiv CNS

IQ 150

Pěknou inspiraci, co vybrat příště ze Zabilkovo deníků, nám poslal **Jiří Petrini Petřík** z Prahy:

„...Posílám fotku **Martina Červajze Červenky**. Je to foceno zhruba dva metry nad druhým kruhem v nádherné Zabilkovo cestě **IQ 150**.

Vpravo je poslední místo, kde se dá ještě stát. Pak už je to boj. Pravou rukou, palcem a ukazovákem, velmi opatrně za prasklé hodinky. Zdá se, že musí každou chvíli uletět.

Nohy úplně na nule.

Každým postupem výš se vše zhoršuje.

Na tu dobu.

Nepochopitelné..“

Foto © Jiří Petřík

VC Varnsdorfu v Olympijském šplhu

Jan Jarý, HK Varnsdorf

Jako zástupce Horolezeckého klubu Varnsdorf a spolupořadatel **Velké ceny Varnsdorfu v Olympijském šplhu na laně**, bych vás rád pozval v rámci propagace šplhu a rozšíření základny tohoto sportu na náš závod, který se bude konat dne 14.2.2009.

Velice by mě potěšila zvýšená účast z řad horolezců. Já sám se věnuji lezení a šplh je pro mě dobrým doplňkem a koníčkem.

Jak jsem psal výše, momentální snaha všech, co se šplhu věnují, je rozšíření šplhačské základny, proto jsem vás oslovil, a také vás rád uvidím na závodě.

PS. Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se!

Veškeré info najdete na **www.svetsplhu.wz.cz**.

Digitalizace starých vrcholových knih

Jiří Chára, CAO Děčín

Začátkem února t.r. jsme společně s **Helmutem Weigelem** dokončili digitalizaci starých vrcholových knih z pozůstatosti jeho bratra **Hynka**. Celkem asi 60 ks, nejstarší z roku 1912. Dá se říci, že co kniha, to historický skvost! Některé z nich na vrchol dané věže vložili přímo prvovýstupci. Ty patří vůbec k nejcennějším. Knížky jsou nejen z Labáku, Hřenska a Bělé (těch je nejvíc), ale třeba i z Vlhostí nebo Svojkova.

Originály knih budou 24. února 2009 oficiálně předány do státního archivu v Drážďanech, kde budou, po náležité restauraci a evidenci, uloženy a, v návštěvních dnech, také přístupny veřejnosti.

V digitální podobě se navíc budou postupně objevovat na stránkách **EuroClimbing.cz**.

Z těch nejzajímavějších bych uvedl například knížku z Labské panny z roku 1912, se zápisy prvních jedenácti přelezů; kniha z Věže Helgy na Vlhostí je z roku 1919 – dodnes se připisoval prvovýstup německým lezcům až v roce 1928; další kniha, tentokrát ze Svojkova, je z Olšové věžičky a na vrchol ji vložil 6.7.1927 sám prvovýstupce **Alois Storch**; podobně třeba z Leydeho věže ve Hřensku máme vzácnou knihu, kterou tam 9. dubna 1914 vložili prvovýstupci **Rudolf Stelzer**, **W. Martin**, **Erich Müller**, **Georg Kloß** a **Herbert Fritsch**.

Jsem přesvědčený, že listování (byť v digitální podobě) v takových knihách je pro každého horolezce se zájmem o historii lezení opravdovým zážitkem..

Rozstřílená vrcholová kniha z Bělé. Na Motýlím kuželu horolezcům sloužila od 7.7.1940 do 23.8.1949. K zápisu z 25. dubna 1948 **Karel Krombholz** německy připsal: „Které prase knihu prostřílelo?“

Foto © 2009 CNS

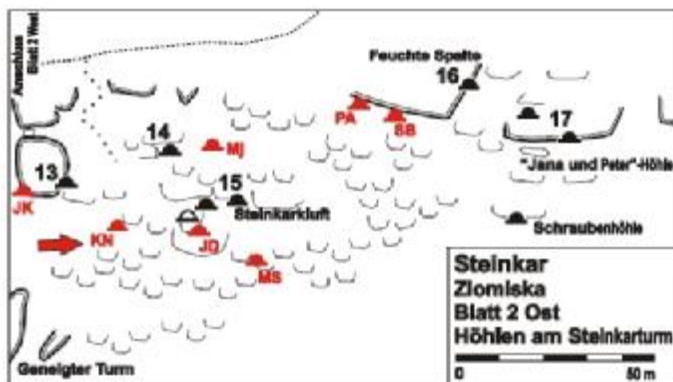
Nová jeskyně ve Zlomiskách

V závěru loňského roku se podařilo **Michaelu Bellmannovi** objevit novou jeskyni ve Zlomiskách (nedaleko Anglického parčíku).

Maulwurfsbau (Krtina nora) klasifikace S 2

27.12.2008

Michael Bellmann s druhy

Na plánu je nová jeskyně označena šipkou.

Plánek © Michael Bellmann

O krále Krkonoš

Chystané změny v Alpiádě nám zaslal **Jan Červenáček Šlechta**

(na snímku):

„Žijte v napjatém očekávání!
Závod se bude konat ve dnech
13. a 14.3. jako jednorázová
Rallye s počáteční rychlostní
časovkou na Sněžku a
volitelnými výstupy a sestupy
během trasy, podobně jako v
biatlonu střelba (je třeba se
zklidnit a vylézt nebo sestoupit -
symbolicky mírově - žádné flinty).
Cíl v Bedřichově na stadionu.

Název se mění z Alpiády na "O krále Krkonoš" (a tím pádem i jizerských hor)...

Rukavici házím především novému předsedovi ČHS Zdeňku Hrubému a snad také zmrtvýchvstane Milan Miloň Marhan.

S úctou J.Š.

P.S.: Prosincové Vítání sněhu již proběhne v klídku (žádné závody). My starší pánové závodíme na jaře, na podzim se chystáme k zimnímu spánku..."

Foto © archiv CNS

Hledá se správce Alkazaru

Vážení sportovní přátelé a kamarádi, členové pražských a středočeských HO.

Na podzim byl po dvouleté spolupráci na vlastní žádost uvolněn správce skal **Václav Ambroz**. Doposud se nám nepodařilo za něj najít náhradu. Všichni, kdož na Srbsko, resp. Alkazar chodíte lézt, víte, že nejen zde na nás čeká mnoho práce. OVK svými brigádami členů, kteří mají především své oblasti, se dvěma akcemi pokusila s tímto stavem něco dělat, ale chce to někoho, kdo by v této oblasti zdomácněl natolik, aby pronikl do všech problémů souvisejících. Proto to chce někoho, kdo by vydržel v této funkci poněkud déle, než jeho předchůdce.

Obracím se tedy na Vás s žádostí o pomoc ve vyhledání správce a získání jej pro spolupráci. Je-li ve Vašich řadách někdo takový nebo jako oddíl máte potenciál, odvahu a chuť se s tímto nemalým úkolem poprat a dát věci do pořádku, kontaktujte mě, prosím, na telefon 775 677 602 nebo mail berndt@atlas.cz. Nebo přijďte na naši únorovou schůzi OVK, která se koná v budově ČSTV na Strahově dne 26.2.2009 od 18:00 hodin.

Předem děkuji za Váš zájem a těším se na spolupráci.

Hore zdar!

Karel Berndt, předseda OVK Praha a Středočeský kraj

Pozorovatelna nebo Věž Sporného potoka?

Podle průvodce byla většina lehčích cest na Věž Sporného potoka vylezena až v roce 1996.

Jan Bílek z HK Děčín však tvrdí, že věž objevil již někdy v šedesátých letech a všechny tyto cesty přešel během let 1969 – 1970. Věž tenkrát pojmenoval Pozorovatelna, ale nikam to nenahlásil.

Podobně má Honza vylezeno větší množství cest i na levém břehu Labe, většinou klasifikace II – IV.

Foto © CNS

Rok 2008 Daniela Hölzla

Dan Hasič Hölzl (na snímku) stihl za rok 2008 vylézt celkem 205 cest. Z toho je 76 prvovýstupů, které buďto udělal nebo na nich spolupracoval. K tomu ještě čtrnáct vícedélkových výstupů na vápně v Bulharsku.

Výrazně taky přispěl prací k zušlechťování skal v jednotlivých lezeckých oblastech.

Zde je krátký výčet jeho loňského díla:

Vrcholové knihy včetně stojanů 12 ks

Dotovaný materiál ČHS na prvovýstupy:

BH Raveltik, dlouhá noha, lepeno	45 ks
BH Raveltik, krátká noha, lepeno	36 ks
Kruh Raveltik, 20 cm, lepeno	38 ks
Dobírák Raveltik, dlouhá noha, lepeno	11 ks

Práce realizované hlavně v těchto oblastech: Ostrov, Sněžník, Modřín, Špičák u Mostu atd.

Veškeré práce provedeny s kamarády z následujících horolezeckých oddílů: HO Bílina, CAO Děčín, HOSPUL, Ostrov, Srbská Kamenice, HO Tisá, UJEP.

Dik za odvedenou prácičku. Byl to boj, ale krásnej..

Dan Hölzl, CAO Děčín

Foto © Ivana Kubešová

Ukrytá věž na Sněžníku

Ukrytá věž dělá čest svému jménu. V dubnu 2007 ji náhodou objevil při toulkách po Sněžníku **Michal Železný**. Postupně zde vytvořil celkem šest prvovýstupů a ještě asi tři zde bude možno udělat. Ty však již budou potřebovat buďto odjištění borhákem anebo velkou odvahu.

Vloni Michal společně s **Petrem Jíchou** instalovali na vrchol stojan a vrcholovou knihu. Sestup z věže je trojkovou cestou.

Foto © 2008 Michal Železný

Jennifer Figge přeplavala Atlantik

Šestapadesátiletá (!) Američanka **Jennifer Figgeová** (na snímku) se stala první ženou na světě, které se podařilo přeplavat Atlantský oceán. Vystartovala z ostrovů Cape Verde na africkém pobřeží a v plánu měla doplavat na Bahamské ostrovy. Kvůli velmi nepříznivému počasí a místy až devítimetrovým vlnám, nakonec po dvaceti čtyř dnech doplávala na písčitou pláž karibského Trinidadu.

O svém vztahu k moři, říká:

„Podobně jako Gertruda Ederleová (první Američanka, která přeplavala kanál La Manche) si při plavání povídám s mořem a ani mně se nikdy nechce vylézt ven z vody.“

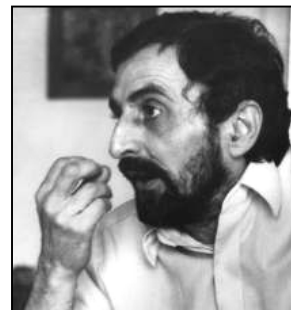

Foto © web Jennifer Figge

Sólo přechod celého hřebenu Tater

I letos se na tento podnik chystá **Libor Rebel Hroza**. Zatím se to podařilo pouze **Pavlu Pochylému** (na snímku). Zajímavé je, jak Pochylý vysvětlil, proč šel sólo:

„V přípravě i při studiu materiálů jsem nepočítal s tím, že bych šel sám. V současné době se sólovýstupům přisuzuje větší význam, než jaký ve skutečnosti mají. Podléhají laické i nelaické glorifikaci a jsou nadřazované výstupům v družstvu. Já osobně jsem kategorickým odpůrcem takového přístupu k sólovýstupům, ale v současné situaci jsem si dovolil s chladnou vypočítavostí zneužít obecné povědomí, a proto se nakonec rozhodl přechod udělat sólo.“

Zdroj lamesák, únor 1979

Hlášky ve vrcholových knihách

Sbírka zajímavých, žertovných a jinak neobvyklých zápisů se nám utěšeně rozrůstá, také díky fotokopii mnoha historických knih. Koncem ledna přišel do redakce následující text od **Jana Dády Havla** z Petrovic:

„...K nestandardním zápisům ve vrcholových knížkách Ti chci sdělit: Když jsem jako šestnáctiletý začínal v roce 1956 s lezením v HO Lokomotiva Ústí n.L., tak **René Torn**, který nás nováčky často dostával na starost (po roce 1968 emigroval do Kanady), jednou dával k lepšimu, že v poválečných letech na nějaké věži, tuším v Himmelreichu (oblast při cestě vedoucí od Turistické chaty na konci Tiských stěn do Ostrova, kde je Stínovec a další věže), našel ve vrcholové knížce zapsanou inzerci německého lezce – „Potřebuju poty, dám lano.““

Krom toho nám poslal výborný tip na jeden velice zajímavý elaborát o **Joskovi Smítkovi**, zpracovaný děkanem Pedagogické fakulty v Ústí n.L., **docentem Jozou**.

Honzo, mnohokrát děkujeme!

45 Jindřicha Hudy Hudečka

V pátek 27. února 2009 oslaví **Jindřich Huda Hudeček** (na snímku) již své 45. narozeniny. Představovat Hudyho lezcům, by asi bylo nošením dříví do lesa. Jeho neuvěřitelný lezecký talent se projevil při přelezech mnoha obtížných cest, které navíc zdolával vždy s evidentní lehkostí a elegancí. Jejich výčet by zabral hodně místa. Zmíňme alespoň pár nejznámějších prvovýstupů v Labáku:

Bílá oblaka Xb, Poslední relikvie Xb, Převoznická zkratka IXa, Tygří žert IXb, Stará záležitost Xa, Varianta Zubu času IXc, Křížová cesta VIIIc, Varianta Měsíčního svitu VIIIc, Světelný rok IXc, Pekelný rej VIIIc nebo Varianta Kouzelníkových narozenin IXb na Skříň.

No, tak alespoň jeden přelez: Legendární boulder Midnight Lightning (nejen o něm jsme si s Hudym povídali v rozhovoru v CAO News v dubnu 2004).

Všechno nejlepší!

Foto © archiv Jindřicha Hudečka a CNS

Nové logo, nová trika

Pavel Ranpa Randák graficky upravil téměř deset let staré logo horolezeckého klubu CAO Děčín a zároveň zpracoval návrh na nová klubová trika.

Vlevo přední strana s logem na prsou a levém rukávu, vpravo zadní strana s logem, textem „Děčín – Centre of Elbe Sandrocks“ a grafikou.

Zde je detail potisku zadní strany:

Grafika © Pavel Randák

Jak to bylo s Afrikou

V minulém čísle jsme spekulovali, že na Afriku v Tisé Tepličáci na Nový rok asi zapoměli (že zřejmě někde létají), a tak se stala snadnou kořistí bratří **Dunovských**.

Náš zvláštní zpravodaj pro Teplice a okolí nám poslal následující vysvětlení:

„Na Afriku jsme nezapomněli, jen náš horký favorit na Hore zdary to trochu přepálil hned prvního ledna po půlnoci. Jako první cíl si vybral relativně snadno dosažitelný vrchol Strážce Tiských stěn.“

Těsně pod vrcholem zjistil, že vršky jsou namrzlé. Následoval první letošní let! (Takže opravdu někde lítali..) Poté už jen z povinnosti dal alespoň vrchol Kočky (aby se neřeklo a nespadnul morál).

Pak se odplížil zpět na chatu, lízat si rány. No a nikoho dalšího na čelbu už Teplická squadra nesehnala.

Ale ten pohled, jak bludička čelovky najednou mizí v pendlu někde ve tmě dole v komíně, ten asi stál za to...“

Od našeho zvláštního zpravodaje, foto © Miroslav Dunovský

Tři lezecká výročí narození

5.2.1902 - **Kurt Heinicke**, známý prvovýstupce

16.2.1937 - **John Gill**, otec boulderingu, autor mnoha přelomových boulderů, i ve svých 72 letech aktivní, založil a vede Senior Athletes (viz CNS0808)

26.2.1900 - **Fritz Wiessner**, prvovýstupce, účastník expedic na Nanga Parbat a K2. Zemřel 3.7.1988.

Ríša skokan

Následující obrázek mnoho slov nepotřebuje:

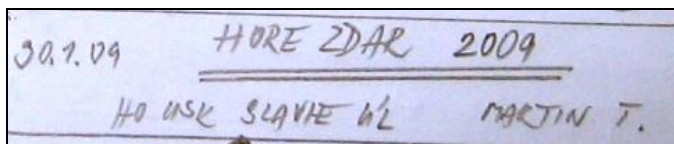
Richard Litochleb, 31. července 2008, 16:50 hodin

Foto archiv **RÍŠÍ LITOCHLEBA**

Vyfouknutý Hore zdar na Bambuli

Když se dva perou, třetí se směje. Když si dva domlouvají Hore zdar přes internet, třetí se také směje.

Na velevkak Vyžvejklou bambuli se chystali hned dvě lezecké dvojky. Na netu si ji vyhodnotili v daném počasí jako vhodný cíl. Když pak na vrcholu otevřeli vrcholovou knihu, málem jim vypadly oči z důlků. Někdo je předběhl. Tady! Na Bambuli!

Tím někdo byl **Martin Litlos Tomášek** z HO USK SLAVIE Ústí nad Labem. Zachytil konverzaci na fóru, vyrazil den předem a pak už se jen tiše smál.

Cestu k Bambuli popsal Martin takhle:

„...Gratulovat lze spíš k nálezu, než k horezdaru. Po tmě se to hledalo dost blbě a zabralo to nějaký čas (asi tak desetkrát víc, než cesta zpět). Nalezeno bylo náhodou až při hledání únikové cesty zpět do civilizace.“

Více na Čermyho blogu (cermyboulder.blogspot.com)

Kam ten svět spěje?

Zlý sen pískařského klasika..

Foto © **CNS**

Upozornění ČHS pro členy OeAV a DAV

Začátkem února t.r. vydal ČHS upozornění na skutečnost, že vystoupením uvedených svazů z UIAA, skončila jejich členům možnost legálně lézt na skalách tam, kde je to povoleno na základě různých výjimek a rozhodnutí jen členům ČHS a členům horolezeckých organizací, které jsou členy UIAA.

Na tento problém, jako důsledek vystoupení Oesterreichischer a Deutscher Alpenvereine z UIAA, upozorňoval i německý tisk, namátkou Sächsische Zeitung.

Situace rozhodně nebude tak horká, jak by mohlo z těchto článků a upozornění ČHS vypadat, přesto se mnoho lezců z dotčených svazů rozhodlo situaci řešit vstupem do českých horolezeckých oddílů a klubů.

Například výborný fotograf a spárař **Mike Jäger** uvažuje o vstupu do Lok Trautenau nebo HO Policie, protože mezi jeho oblíbené oblasti patří Adršpach, každou sezónu zde má na půl roku pronajatou chatku a chce zde i dělat nové cesty. Několik lezců z Německa zvažuje i vstup do klubu CAO Děčín..

Sächsische Zeitung, 19.12.2008 – Klettern wird illegal in Böhmen..

Foto archiv **CNS**

Zima se nevzdává

I v půlce února je stále dost sněhu, což sice komplikuje lezení, ale nahrává lyžařům. Zejména těm, kteří si, podobně jako **Jan Pácha** z HOSPULU, plní svá předsevzetí a najíždí vysněžená penzum kilometrů.

Asi nejlepší podmínky jsou letos hlášeny z Dlouhé louky, jezdí to ale téměř všude.

Nekonečné zasněžené pláně a uprostřed nich osamělá mladá běžkyně. Jaká to romantika!

Foto © **Sponge**

Nu, a ještě něco pro **Jonáše** :o)

Vybrali kamarádi z klubu :o)

VÝROČÍ

ÚNOR 2009

- 2.2. Jiří Kašák, HO TJ Doprava Děčín
7.2. Julius Čert Anděl, Labská Stráň
9.2. Petr Pítrš Laštovička, Hudy sport
18.2. Roman Vodouch Vodička, CAO Děčín
18.2. Vladislav Hynek Panc, Teplice
21.2. Hans Nesheida, Německo
24.2. Lenka Součková, Děčín
24.2. Petr Kočka, Děčín
24.2. Petr Horác Horák, CAO Děčín
27.2. Jindřich Hudeček, HUDY sport
28.2. Radek Fábera, Děčín
28.2. Arnold Bernd, Německo

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší...
-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- 14.2. **Polevské štafety** (muži 3x10 km, ženy 3x5 km), závod na lyžích v klasice, místo Polevsko, kontakt Honza Šmíd, tel. 604375303, www.skipolevsko.estranky.cz
- 20.2. **Sosnová** – koncert Jindry Kejaka a Jiřího Schmitzera
- 22.2. **VII. Bor Cup** – měřený OB, www.ok-bor.cz/borcup
- 22.2. **SKI Adventure** – LOBy v Novém Městě na Moravě, www.ski-adventure.cz/2009/
- 28.2. **Jizerský člověk** - od 8:00 Oldřichovské sedlo - setkání HO LOKO Liberec a jeho příznivců u Kozy známé jako Jizerský člověk. Sportovně konzumační dvojboj.
- 21.3. **Mirasův švih**, jarní vzpomínková akce, vyjížďka na kolech, pořádá Milan Myšík z KURsportu, tel.606682979, kursport@kursport.cz (předběžný termín)
- 29.3. **Vítání letního času**, společensko-kulturní akce k oslavě letního času. Místo konání bude upřesněno.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

Zalistujeme opět v denících **Rudy Zabilky**
Věže a cesty zabíjají
Odtajnění jedné nové lezecké oblasti
Depozit starých vrcholových knih v Drážďanech
Nebudou chybět pravidelné rubriky
a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 16.3.2009!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- **Jardovi Kuklovi** se podařilo od spolupracovníka z Drážďan sehnat další informace a unikátní fotografie **Rudolfa Hankeho, Herberta Köckritze**, klubu SBKV a dokonce i fotografii z prvovýstupu Jižní cestou 1924 na Skříň v Labáku. Jak toto zpracuji, zase něco uveřejním v CAO News.
- **Václav Šatavis Šatava** v jedné diskusi srovnal mixovou klasifikaci s francouzskou: „...cesty kolem M10+ až M11- bych přirovnal silově tak ke sportovkám 7c až 7c+ a M11/M12- tak kolem 8a, ale to je můj osobní názor.“
- Myšlenka uspořádat soutěž v **Builderingu** na objektech Děčínska nezapadla. Tipují se různé možnosti, ale zatím chybí hlavně ty, kde by byly cesty dostatečně těžké pro rozřazení nejlepších lezců.
- Nová oblast v Dubských skalách se jmenuje **Skály v Hlubokém dole**. Nachází se vedle Koňského vrchu, směrem ke Skalce. Zatím se zde leze na čtyři věže a tři masivy, ale těch masivů je snad dva kilometry, pravda, použitelná je tak polovina, ale stejně. Oblast objevil a udělal **Martin a Čermák** a pokračovat v díle hodlá společně s **Martinem Tučkem** z Kladna (ten má na starosti korigování databáze na Lezci).
- V pondělí 19. ledna 2009 proběhla v ústeckém **Harlemu** již II. vydařená přestřelka.
- Až po uzávěrce tohoto čísla skončil druhý ročník **Bělského Everestu**. Krátkou reportáž chystáme do příštího čísla CNS.

Heslo na tento měsíc:

CAO News aerumnas levat * CAO News uleví ve strastech (Seneca)

Šťastné návraty přeje za celou redakci **CAO News**

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 4. BŘEZNA 2009
V RESTAURACI NA KOCANDĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!